(2009) 1 ΑΑΔ 825
7 Ιουλίου, 2009

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Π., ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ/στές]

NIMEGAN TRADING LTD ΥΠΟ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΔΥΝΑΜΕΙ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ, ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 20.3.2007, ΜΕΣΩ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΦΟΡΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΠΑΡΑΛΗΠΤΗ,

Εφεσείοντες- Καθ' ων η αίτηση,

v.

WIGRAM INC.,

Εφεσιβλήτων-Αιτητών.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 145/2006)

Διαιτησία — Διαιτητική απόφαση — Έφεση εναντίον απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία διατάχθηκε αναγνώριση και εγγραφή διαιτητικής απόφασης που εκδόθηκε στο Λονδίνο — Κατά πόσο η διαιτητική απόφαση ήταν δεόντως πιστοποιημένη — Κατά πόσο οι διαιτητές λειτούργησαν εντός των ορίων εντολής τους.

Διαιτησία — Διαιτητική απόφαση — Πιστοποίηση διαιτητικών αποφάσεων — Ποιοι έχουν αρμοδιότητα να προβαίνουν στις σχετικές πιστοποιήσεις και ποιος ο σκοπός της αναγκαιότητας για έγκυρη πιστοποίηση.

Η εταιρεία Wigram Inc. (εφεσίβλητοι - αιτητές) από τις Βρετανικές Παρθένους Νήσους πέτυχε διαιτητική απόφαση στο Λονδίνο εναντίον της Nimegan Trading Ltd (εφεσειόντων - καθ' ων η

αίτηση). Το ποσό της απόφασης που δόθηκε με τη μορφή αποζημιώσεων για παράβαση συμφωνίας, ήταν ΗΠΑ $ 6.256.695 πλέον τόκοι και έξοδα.

Με την παράγραφο 156 της Διαιτητικής Απόφασης, θεωρήθηκε ότι στη συμφωνία συμπεριλαμβάνετο και εξυπακούομενος όρος (implied term) που υποχρέωνε τους εφεσείοντες να δώσουν ειδοποίηση στους εφεσίβλητους για την έλευση συγκεκριμένου γεγονότος για να μπορούν οι τελευταίοι να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους να πληρώσουν το αντάλλαγμα που προβλεπόταν στη συμφωνία.

Η Wigram Inc. υπέβαλε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας επιτυχώς αίτηση για αναγνώριση και εγγραφή της διαιτητικής απόφασης. Η αίτηση έγινε με κλήση και βασίστηκε στον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79). Ο Νόμος αυτός έχει κυρώσει την ομώνυμη σύμβαση της Νέας Υόρκης. Επιπρόσθετα, η αίτηση βασίστηκε και στον περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμο του 2000 (Ν.121(Ι)/2000), ο οποίος αφορά το δικονομικό πλαίσιο για τη διεξαγωγή της διαδικασίας. Μαζί με την αίτηση κατατέθηκαν η διαιτητική απόφαση και η συμφωνία των μερών σε αντίγραφα με βεβαίωση της γνησιότητάς τους από πιστοποίηση που έγινε από «notary public» στο Λονδίνο.

Κατά τη διάρκεια των αγορεύσεων, κατατέθηκε χωρίς ένσταση από τους εφεσείοντες επιστολή λειτουργού του LCIA, ημερομηνίας 7.11.2005, με τη διαβεβαίωση ότι το LCIA θα εξέδιδε πιστοποιημένα αντίγραφα των Διαιτητικών Αποφάσεων για σκοπούς εκτέλεσής τους, εάν τούτο του εζητείτο.

Η σχετική απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας εφεσιβάλλεται με την παρούσα έφεση. Οι λόγοι έφεσης αφορούν στην εισήγηση των εφεσειόντων πως η διαιτητική απόφαση δεν ήταν δεόντως πιστοποιημένη και επίσης πως οι διαιτητές υπερέβησαν τα όρια της εντολής τους θεωρώντας ότι υπήρχε εξυπακουόμενος όρος στη συμφωνία των μερών και μάλιστα χωρίς να ακουστούν οι εφεσείοντες.

Αποφασίστηκε ότι:

1. Εκ πρώτης όψεως, όπως έκρινε και το πρωτόδικο Δικαστήριο, με βάση το περιεχόμενο της πιστοποίησης του notary public, αυτή φαίνεται να ικανοποιεί την πρόνοια 1(α) του Άρθρου IV της Σύμβασης, αφού προσκομίστηκε δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο της αποφάσεως, από το μέρος που αιτήθηκε την αναγνώριση και εκτέλεσή της, ήτοι, από την Wigram Inc.

2. Το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι το LCIA δεν είναι το μόνο σώμα που έχει δικαίωμα να εκδίδει πιστά αντίγραφα διαιτητικών αποφάσεων για διαιτησίες που διεξάγονται υπό την αιγίδα του, είναι προφανώς ορθό.

3. Σε πιστοποιήσεις διαιτητικών αποφάσεων δύνανται να προβαίνουν, εκτός από τις διπλωματικές ή προξενικές αποστολές, και δικαστικοί λειτουργοί ή συμβολαιογράφοι (notaries) στη χώρα όπου διεξάχθηκε η διαιτησία.
4. Η αναγκαιότητα για έγκυρη πιστοποίηση υπάρχει για να διασφαλίζεται ότι τίθεται η πραγματική διαιτητική απόφαση ενώπιον του Δικαστηρίου, που θα την εγγράψει για εκτέλεση. Οι εφεσείοντες πουθενά δεν εισηγήθηκαν ότι το πιστοποιημένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης δεν ήταν γνήσιο, με αναφορά στο περιεχόμενό της, του οποίου η ορθότητα και αυθεντικότητα ουδόλως αμφισβητήθηκε.

5. Ορθά το Δικαστήριο έκρινε, πως, υπό τις συνθήκες, η πιστοποίηση ήταν καθόλα έγκυρη για να ικανοποιήσει τις προϋποθέσεις του Κυρωτικού Νόμου, υπό οποιεσδήποτε περιστάσεις.

6. Σε καμία περίπτωση το Διαιτητικό Δικαστήριο δεν υπερέβη τους όρους εντολής του.

Η έφεση απορρίφθηκε με €1.700 έξοδα, συν Φ.Π.Α., εναντίον των εφεσειόντων.

Έφεση.

Έφεση από τους εφεσείοντες εναντίον της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Γιασεμής, Π.Ε.Δ.), (Γεν. Αίτηση Αρ. 672/05), ημερομ. 5.4.2006.

Χρ. Σκορδής, για τους Εφεσείοντες.

Μ. Κυριακίδης, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον Π. Αρτέμη, Π..

ΑΡΤΕΜΗΣ, Π.: Σύμφωνα με τα γεγονότα που περιγράφονται στην πρωτόδικη απόφαση, το Μάρτιο του 2005, η εταιρεία Wigram Inc. από τις Βρετανικές Παρθένους Νήσους πέτυχε απόφαση εναντίον της Nimegan Trading Limited στο πλαίσιο διαιτησίας που διεξάχθηκε στο Λονδίνο με βάση τους Κανόνες του London Court of International Arbitration (LCIA). Το ποσό της απόφασης που δόθηκε με τη μορφή αποζημιώσεων για παράβαση συμφωνίας, ήταν Η.Π.Α. $6.256.695 πλέον τόκοι και έξοδα.

Επειδή η εταιρεία Nimegan Trading Limited είχε το εγεγγραμμένο γραφείο της στην Κύπρο, η Wigram Inc. υπέβαλε αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας για αναγνώριση και εγγραφή της διαιτητικής απόφασης. Η αίτηση έγινε με κλήση και βασίστηκε στον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό Νόμο) του 1979 (Ν.84/79). Ο Νόμος αυτός έχει κυρώσει τη ομώνυμη σύμβαση της Νέας Υόρκης. Επιπρόσθετα, η αίτηση βασίστηκε και στον περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμο του 2000 (Ν.121(Ι)/2000), ο

οποίος αφορά το δικονομικό πλαίσιο για τη διεξαγωγή της διαδικασίας. Σημειώνεται ότι, μαζί με την αίτηση, κατατέθηκαν η διαιτητική απόφαση και η συμφωνία των μερών σε αντίγραφα με βεβαίωση της γνησιότητάς τους από πιστοποίηση που έγινε από «notary public» στο Λονδίνο.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού ανέλυσε τα ενώπιον του εγερθέντα θέματα, απέρριψε τις θέσεις των καθ' ων η αίτηση και ενέκρινε την αίτηση για αναγνώριση και εγγραφή της διαιτητικής απόφασης, ημερομηνίας 9 Μαρτίου, 2005. Η απόφαση αυτή εφεσιβάλλεται με την παρούσα έφεση.

Βασικά, τα θέματα που εγέρθηκαν και η επιχειρηματολογία που προτάθηκε πρωτόδικα και απορρίφθηκε, επαναπροβλήθηκαν ενώπιόν μας, με αίτημα να ανατρέψουμε επί του προκειμένου την κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Η πρώτη ομάδα των λόγων έφεσης αφορά την εισήγηση των εφεσειόντων πως η διαιτητική απόφαση δεν ήταν δεόντως πιστοποιημένη. Με την άλλη ομάδα λόγων, προβάλλεται το επιχείρημα πως οι διαιτητές υπερέβησαν τα όρια της εντολής τους με το να θεωρήσουν ότι υπήρχε εξυπακουόμενος όρος στη συμφωνία των μερών και μάλιστα τούτο χωρίς να ακουστούν οι εφεσείοντες .

Αναφορικά με το πρώτο θέμα, το Άρθρο IV της Σύμβασης προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Προς επίτευξιν της εν τω προηγουμένω άρθρω αναφερόμενης αναγνωρίσεως, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν μέρος οφείλει, κατά το χρόνον της υποβολής της αιτήσεως να προσκομίση:

(α) το δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της αποφάσεως ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφο αυτής.»

(Η υπογράμμιση είναι δική μας.)

Έτσι, το ερώτημα συγκεκριμένα είναι κατά πόσο το αντίγραφο που έχει κατατεθεί μπορεί να θεωρηθεί ως «δεόντως πιστοποιημένο» (duly certified).

Εκ πρώτης όψεως, όπως έκρινε και το πρωτόδικο Δικαστήριο, με βάση το περιεχόμενο της πιστοποίησης του notary public David Noel Lloyd Fawcett, αυτή φαίνεται να ικανοποιεί την πιο πάνω πρόνοια. Η πιστοποίηση είναι η ακόλουθη:

«DO HEREBY CERTIFY AND ATTEST:

THAT the hereunto annexed document is a true and faithful photographic copy of an original Arbitration Award made under the rules of THE LONDON COURT OF INTERNATIONAL

ARBITRATION and produced to me this day.

IN TESTIMONY WHEREOF I have hereunto set my hand and affixed my Seal of Office in the City of London aforesaid this fourteenth day of June in the year Two thousand and five.»

Η πιστοποίηση φέρει την υπογραφή του πιο πάνω προσώπου με επιβεβαίωση της γνησιότητάς της.

Κατά τη διάρκεια των αγορεύσεων, κατατέθηκε χωρίς ένσταση από τους εφεσείοντες επιστολή λειτουργού του LCIA, ημερομηνίας 7.11.2005, με τη διαβεβαίωση ότι το LCIA θα εξέδιδε πιστοποιημένα αντίγραφα των Διαιτητικών Αποφάσεων για σκοπούς εκτέλεσής τους, εάν τούτο του εζητείτο. Συγκεκριμένα, κατά λέξη, αναφέρονται τα ακόλουθα:

"The LCIA will indeed, issue certified copies of Awards for enforcement purposes. Should you wish us to do so in this case, please let us know the number of copies required."

Είναι προφανές, πως, με βάση μόνο την πιο πάνω δήλωση, δεν οδηγείται κάποιος στο συμπέρασμα πως το LCIA είναι το μόνο σώμα που δικαιούται να εκδίδει πιστά αντίγραφα διαιτητικών αποφάσεων για διαιτησίες που διεξάγονται υπό την αιγίδα του. Το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου στο σημείο αυτό είναι προφανώς ορθό.

Οι εφεσείοντες, περαιτέρω, αμφισβητούν την ορθότητα του μέρους εκείνου της πιστοποίησης που αναφέρει ότι το πιστοποιούμενο έγγραφο είναι φωτοαντίγραφο μίας πρωτότυπης διαιτητικής απόφασης, που παρουσιάστηκε στον πιστοποιούντα. Υποβάλλουν ότι τούτο δεν ήταν δυνατόν, με βάση το Άρθρο 26.5 των Κανόνων Διαιτησίας του LCIA του 1998, αφού τούτο, όπως υποστηρίχθηκε, προνοεί τα εξής:

"The sole arbitrator or chairman shall be responsible for delivering the award to the LCIA Court, which shall transmit certified copies to the parties, provided that the costs of arbitration have been paid to the LCIA in accordance with Article 28."

Το επιχείρημα, με βάση το πιο πάνω άρθρο, είναι πως το πρωτότυπο δεν ήταν δυνατόν να παρουσιαστεί στο notary public, αφού τούτο παραμένει στο Διαιτητικό Δικαστήριο και αποστέλλονται στους διαδίκους μόνο πιστοποιημένα αντίγραφα.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι, οποιοιδήποτε Κανόνες υπάρχουν στην Αγγλία που διέπουν το θέμα της διαιτησίας, αυτοί συνιστούν νομικό θέμα και εφόσον δεν κατατέθηκε μαρτυρία επί του προκειμένου για τον αλλοδαπό Νόμο, που διέπει την περίπτωση, δεν ήταν δυνατόν να ληφθούν υπόψη οι πρόνοιες αυτές.

Πέρα απ' αυτό όμως, θεωρούμε πως το σημείο αυτό της πιστοποίησης, που αναφέρεται σε παρουσίαση του πρωτότυπου στο notary public, δεν καθιστά την πιστοποίηση άκυρη, αφού για τον ίδιο, έστω και αν ήταν το πιστοποιημένο αντίγραφο από το LCIA που είχε παρουσιασθεί ενώπιόν του, φυσιολογικά τούτο, το επίσημα πιστοποιημένο αντίγραφο του Διαιτητικού Δικαστηρίου, ήταν ουσιαστικά το πρωτότυπο, αφού αυτό ήταν το μόνο που εδίδετο από το LCIA.

Περαιτέρω, επί του θέματος του ποιος μπορεί να κάμει την πιστοποίηση διαιτητικών αποφάσεων, παραπέμπουμε στο σύγγραμμα "Enforcement of International Arbitration Awards" των Pretra & Platte, σελ. 126, όπου αναφέρονται τα ακόλουθα:

". . . , parties can turn to a diplomatic or consular agent of the country where enforcement is sought in the country where the arbitration took place. Judicial officers or notaries in that country (where the arbitration took place) are other options."

Σε μετάφραση:

«. . . , διάδικοι μπορεί να αποταθούν σε μία διπλωματική ή προξενική αποστολή της χώρας όπου η εφαρμογή και εκτέλεση ζητείται στη χώρα όπου η διαιτησία διεξάχθηκε. Δικαστικοί λειτουργοί ή συμβολαιογράφοι (notaries) σε εκείνη την χώρα (όπου διεξάχθηκε η διαιτησία) είναι άλλες επιλογές.»

Επισημαίνουμε πως η αναγκαιότητα για έγκυρη πιστοποίηση υπάρχει για να διασφαλίζεται ότι τίθεται η πραγματική διαιτητική απόφαση ενώπιον του Δικαστηρίου, που θα την εγγράψει για εκτέλεση. Σε όλη την επιχειρηματολογία των εφεσειόντων, πουθενά δεν τέθηκε η εισήγηση ότι το πιστοποιημένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης δεν ήταν γνήσιο, με αναφορά στο περιεχόμενό της, του οποίου η ορθότητα και αυθεντικότητα ουδόλως αμφισβητήθηκε.

Παραθέτουμε πιο κάτω ένα απόσπασμα από το σύγγραμμα «The Law and Practice of Commercial Arbitration in England,» 2nd Ed. των M.J. Mustill και S.C. Boyd από τη σελ. 425, που κατά την άποψή μας, υποστηρίζει την πιο πάνω θέση, εν όψει της μη αμφισβήτησης της αυθεντικότητας του περιεχομένου της διαιτητικής απόφασης:

"The references to documents being 'duly authenticated' or 'duly certified' are unfamiliar in an English context, but probably add nothing to the ordinary rules of evidence concerning proof of documents: the most convenient method of proof will generally be by exhibiting the document to an affidavit deposing to its authenticity, accuracy as a copy, or truth as a translation, as the case may be."

Σε μετάφραση:

"Οι αναφορές σε έγγραφα 'δεόντως κεκυρωμένα' ή 'δεόντως πιστοποιημένα' είναι έννοιες άγνωστες στην Αγγλία, αλλά πιθανώς δεν προσθέτουν τίποτε στους συνήθεις κανόνες μαρτυρίας που αφορούν απόδειξη εγγράφων: η πιο πρόσφορη μέθοδος απόδειξης γενικά είναι

με την επισύναψη του εγγράφου σε μία ένορκη δήλωση που πιστοποιεί την αυθεντικότητα του, την ακρίβεια του ως αντίγραφο ή την πιστότητά του ως μετάφραση, ανάλογα με την περίπτωση.»

Καταλήγουμε πως ορθά το Δικαστήριο έκρινε, πως, υπό τις συνθήκες, η πιστοποίηση ήταν καθόλα έγκυρη για να ικανοποιήσει τις προϋποθέσεις του Κυρωτικού Νόμου, υπό οποιεσδήποτε περιστάσεις. Έτσι, ο ισχυρισμός ότι κακώς το Δικαστήριο θεώρησε υποχρέωση των εφεσειόντων να αποδείξουν την ακυρότητα της πιστοποίησης, έχοντας εκείνοι το βάρος απόδειξης, έστω και αν ήταν ορθός, δεν θα άλλαζε, κατά την κρίση μας, την κατάσταση, αφού τούτο εν τέλει το απέδειξαν οι εφεσίβλητοι.

Θα προχωρήσουμε τώρα να εξετάσουμε την άλλη ομάδα λόγων, με την οποία προβάλλεται το επιχείρημα υπέρβασης των ορίων εντολής των διαιτητών με το να αποφασίσουν την ύπαρξη εξυπακουόμενου όρου στη συμφωνία και μάλιστα χωρίς να ακουστούν οι εφεσείοντες. Η θέση αυτή βασίζεται στις πρόνοιες των παραγράφων 1(β) και (γ) και 2 του Άρθρου V της Σύμβασης, που προβλέπει, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

"1. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως δύναται να απορριφθή τη αιτήσει του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις αυτής, μόνον εάν το εν λόγω μέρος παράσχη εις την αρμοδίαν αρχήν, ενώπιον της οποίας επιζητείται η αναγνώρισης και εκτέλεσις, απόδειξιν ότι:
(α). . . . . .
(β) . . . . . .
ή
(γ) ή διαιτητική απόφασις πραγματεύεται διαφοράν μη προβλεπομένην υπό των όρων, ή μη εμπίπτουσαν εντός των όρων της υποβολής εις διαιτησίαν, ή ότι αύτη περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων πέραν των ορίων της υποβολής εις διαιτησίαν, νοουμένου ότι, εάν αι αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν είναι δυνατόν να αποχωρισθούν εκ των μη υποβληθέντων τοιούτων, το μέρος της αποφάσεως το οποίον περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν δύναται να αναγνωρισθή και εκτελεσθή ή . . . . .»

Με την παράγραφο 156 της Διαιτητικής Απόφασης, θεωρήθηκε ότι στη συμφωνία συμπεριλαμβάνετο και εξυπακούομενος όρος (implied term) που υποχρέωνε τους εφεσείοντες να δώσουν ειδοποίηση στους εφεσίβλητους για την έλευση συγκεκριμένου γεγονότος για να μπορούν οι τελευταίοι να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους να πληρώσουν το αντάλλαγμα που προβλεπόταν στη συμφωνία. Ο όρος αυτός ήταν ο εξής:

«the Tribunal implies into the Agreement . . . . . a term to the following effect: Nimegan was under a duty to put Wigram on notice as to the date of Closing in sufficient time to enable Wigram to fulfill its payment obligation . . . .»

Σε μετάφραση:

«το Δικαστήριο θέτει εξυπακουόμενο στη Συμφωνία . . . . όρο που έχει το ακόλουθο αποτέλεσμα: η Nimegan είχε καθήκον να ειδοποιήσει την Wigram όσον αφορά την ημερομηνία Κλεισίματος αρκετά εγκαίρως, ώστε η Wigram να εκπληρώσει την υποχρέωσή της για πληρωμή . . . .»

Τούτο βασίστηκε στη θέση ότι το γεγονός αυτό το γνώριζε μόνο η εφεσείουσα και η έλευση του γεγονότος αποτελούσε προϋπόθεση για την εκπλήρωση της υποχρέωσης της εφεσίβλητης.

Η τοποθέτηση των δύο μερών στην υπόθεση, όπως παρατηρείται και από το πρωτόδικο Δικαστήριο, ήταν ότι, μεταξύ των θεμάτων που εγείροντο για εξέταση στο πλαίσιο της Διαιτησίας, συγκαταλεγόταν και το πιο κάτω:

«. . . . . .
(v) Whether Wigram is in breach of its obligation to transfer US$12 million to an escrow agent?
(vi) . . . . . .»

Είναι προφανές από τα πιο πάνω, κατά την εκτίμησή μας, ότι η θέση των εφεσειόντων δεν μπορεί να ευσταθήσει. Κατά την κρίση μας η διαιτητική απόφαση ούτε πραγματεύθηκε «διαφοράν μη προβλεπομένην υπό των όρων, ή μη εμπίπτουσαν εντός των όρων της υποβολής εις διαιτησίαν» αλλά ούτε και περιείχε απόφαση «επί θεμάτων πέραν των ορίων της υποβολής εις διαιτησίαν». Ήταν εντός των όρων εντολής των Διαιτητών να αποφασίσουν το πιο πάνω σημείο (v) και το θέμα του εξυπακουόμενου όρου ήταν παρεμπίπτον και φυσιολογικό συνεπακόλουθο, για να δοθεί αποτελεσματικότητα στο πιο πάνω ζήτημα. Εν ουδεμία περιπτώσει θεωρούμε ότι με το να το αποφασίσει το Διαιτητικό Δικαστήριο υπερέβη τους όρους εντολής του. Αντιθέτως, κρίνουμε ότι απόφαση επί τούτου ήταν αναγκαία για να αποφασίσει και να καταλήξει. Διαφορετικά δεν θα μπορούσε να κριθεί αν οι εφεσίβλητοι παρέβησαν την υπό κρίση υποχρέωσή τους. Κατά συνέπεια, δεν ευσταθεί ούτε η θέση των εφεσειόντων πως έπρεπε να ακουστούν προτού γίνει κάτι τέτοιο.

Καταλήγοντας, απορρίπτουμε την έφεση με €1.700 έξοδα, συν Φ.Π.Α., εναντίον των εφεσειόντων.

Η έφεση απορρίπτεται με €1.700 έξοδα, συν Φ.Π.Α., εναντίον των εφεσειόντων.